

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Bressanone, nedjelja, 3. kolovoza 2008.

Zahvala za plodno i odvano pastoralno djelo Pavla VI.

Draga braćo i sestre,

S radošću vas danas susrećem na redovitoj marijanskoj molitvi Anđeo Gospodnji, ovdje u Bressanoneu. Zahvaljujem na vašoj prisutnosti. elja mi je ponajprije pozdraviti dragog mons. Eggera, biskupa ove dijeceze Bolzano-Bressanone. Od srca mu zahvaljujem za izvanrednu gostoljubivost, a izraze svoje zahvalnosti upućujem i vlastima, snagama reda i svima koji su na razne načine uključeni u omogućavanje moga sigurnoga i ugodnog boravka u ovom gradu i u ovom kraju uz koji sam posebno vezan i za koji gajim naročite osjećaje. Htio bih da moj pozdrav doprije baš do svih, do svake obitelji, s posebnim blagoslovom za djecu, za bolesne, za sve koji se nalaze u teškoćama. Svakoga se od vas spominjem u dnevnom euharistijskom slavlju, a znam i da me vi pratite svojom molitvom. Za sve vam od srca zahvaljujem!

Sada vas, dragi prijatelji, pozivam da se skupa sa mnom sinovskom odanošću sjetite sluge Bojega, pape Pavla VI., čije ćemo se tridesete obljetnice smrti spomenuti za tri dana. Bila je večer 6. kolovoza 1978. kad je predao svoj duh Bogu; bila je to večer blagdana Preobraenja Isusova, otajstva boanskoga svjetla koje je uvijek naročito privlačilo njegovu dušu. Kao vrhovni pastir Crkve, Pavao VI. vodio je narod Boji prema motrenju lica Krista, Otkupitelja čovjekova i Gospodara povijesti. I upravo je prijateljsko usmjerenje uma i srca prema Kristu bilo jedan od stupova II. vatikanskog sabora, kao temeljni stav što ga je moj časni prethodnik Ivan Pavao II. baštinio i ponovno potakao o velikom jubileju 2000. godine. U središtu svega uvijek je i samo Krist: u središtu Svetog pisma i Predaje, u srcu Crkve, svijeta i čitavoga svemira. Boanska providnost pozvala je Giovannija Battistu Montinija s milanske katedre na onu rimsku u najosjetljivijem trenutku Koncila - kad je postojala opasnost da se intuicija blaenoga Ivana XXIII. ne pretvori u ivot. Kako ne zahvaliti Gospodinu za njegovo plodno i odvano pastoralno djelo? Što naš pogled na

prošlost postaje širi i svjesniji, to se većima, gotovo nadljudskima, čine zasluge Pavla VI. u predsjedanju koncilskim sjednicama i u uspješnom vođenju Koncila prema njegovu zaključenju te upravljanju u nemirnome postkoncilskome razdoblju. Mogli bismo doista reći, s apostolom Pavlom, da milost Gospodnja u njemu "nije bila uzaludna" (usp. 1Kor 15,10): iskoristio je svoju visoku sposobnost inteligencije i svoju strastvenu ljubav prema Crkvi i čovjeku. Dok zahvaljujemo Bogu za dar ovoga velikoga pape, nastojmo biti i baštinici njegova naučavanja.

U zaključnom govoru treće sjednice II. vatikanskog sabora Pavao VI. htio je odati posebnu čast Djevici Mariji proglašavajući je "Majkom Crkve" (usp. Insegnamenti, II [1964], 675), slikom i uzorom ne samo kršćanina, nego, kako to naučavaju i sveti oci, čitavoga Mističnoga tijela Crkve. Zazovimo majčinski zagovor Marijin, da nam izmoli da budemo vjerni nauku i svjedočanstvu svetosti ovog nezaboravnog pape.

Nakon molitve Anđeo Gospodnji:

Sljedećeg petka, 8. kolovoza, u Pekingu će biti otvorene 29. olimpijske igre. S radošću upućujem zemlji domaćinu, organizatorima i sudionicima, ponajprije sportašima, svoj srdačan pozdrav, sa eljom da svatko dade sve od sebe, u pravom olimpijskom duhu. S velikom simpatijom pratim ovaj veliki sportski susret - najvaniji i iščekivan u cijelome svijetu - i ivo se nadam da će on međunarodnoj zajednici pruiti vrijedan primjer suivota među osobama najrazličitija podrijetla, u poštovanju zajedničkoga dostojanstva. Neka sport još jednom bude zalog bratstva i mira među ljudima!